

Indholdsfortegnelse

SPÆDBARNSTERAPI I GRØNLAND	2
TOLKNING	4
OMHU MED ORDENE	4
<i>SPÆDBARNSTERAPEUTISK INSPIRATION I SOCIALPÆDAGOGISK ARBEJDE</i>	5
SPÆDBARNSTERAPI PÅ BØRNEHJEM	5
AT FINDE SIG TIL RETTE PÅ BØRNEHJEMMET	5
GAMLE TRAUMER	7
STORE DRENGE	7
UNGE MØDRE	8
<i>SUPERVISION</i>	10
<i>KRISEARBEJDE</i>	11
<i>KURSER OG UDDANNELSER</i>	12

Spædbarnsterapi i Grønland

Inger Thormann har igennem en del år haft forskellige arbejdsopgaver i Grønland ofte relateret til børn med alkoholskader. Det var ved en sådan lejlighed, jeg traf hende på Uummannaq Børnehjem.

Inger fortalte om spædbarnsterapien, som hun på det tidspunkt havde brugt i nogle år, primært på daværende Skodsborg Observations- og behandlingsbørnehjem, hvor Inger Thormann var psykolog.

Ingers beretninger om spædbarnsterapien optog mig, og jeg sagde: "det må du lære mig, Inger" - metoden vækkede et håb i mig om at kunne være endnu mere præcise i arbejdet med børns tudlige traumer.

På børnehjemmene så vi stadig flere børn med udviklings- eller relationelle traumer, startende i helt tidlig alder. Vi har tidligere kaldt dem "de nye børn", fordi vi her i Grønland ikke har set særligt mange "tidligt skadede" børn før de senestes ca. 15 år. Det var evident, at flere mindre børn blev henvist til børnehjemmene på grund af alvorlige vanskeligheder i emotionel selvregulering. Disse børn var en stor udfordring for børnehjemmene. De kunne ikke forpligte sig, de blev hyppigt oversvømmet af følelser. Deres adfærd var ofte impulsstyret, så børnene fremtrådte umodne og ofte temmelig heftige og dramatiske, både overfor andre børn og overfor de voksne. Disse børn havde svært ved at lære og at huske reglerne, og også svært ved at se regler som andet end personlige angreb og begrænsninger. Gennemgående er disse børn skambaserede i deres personlighedsstruktur, dvs. deres selvpfattelse er grundet på den antagelse, at de er grundlæggende galt på den, forkerte. Det er en følge af ikke at blive set med kærlige øjne og genkendt i tilstrækkelig grad fra allerførste levetid.

Børnene kommer hele tiden på kant med både sig selv og resten af verden. Deres kampe er konstante overlevelsesklampe, de ser ikke frem eller tilbage, alting drejer sig om psykisk overlevelse fra øjeblik til øjeblik. Medarbejderne på børnehjemmene kan miste modet lidt overfor disse børn – hjælper det overhovedet noget at gøre noget for dem?

Det gør det naturligvis, for det gode, vi gør, forsvinder jo ikke, selv om der måske igen sker svære ting, men kan vi få en mere stabil udvikling i gang? – og få selvfornemmelsen og personligheden den forankret i selvværd i stedet for i skam?

For mig at se kunne spædbarnsterapien være en del af vejen her, og Inger indvilgede i at lære mig metoden.

På det tidspunkt havde Inger Thormann i tæt samarbejde med MPF psykoterapeut og daværende leder af Familiehuset i Horsens, Inger Poulsen

udviklet den spædbarnsterapeutiske metode i Danmark, og afholdt kurser i forskelligt regi. De var efterspurgte mange steder, mange så hurtigt styrken i den spædbarnsterapeutiske metode. Inger og Inger og inviterede mig med på et af deres kurser, og desuden både til Skodsborg Observations- og Behandlingshjem og til Familiehuset i Horsens, hvor jeg begge steder fik oplæring, litteraturhenvisninger og supervision og sparring på mine spædbarnsterapier.

Det er blev starten på et mangeårigt samarbejde og venskab.

Det var en spændende rejse ind i en ny metode, som var umiddelbart kompatibel med det, jeg i øvrigt arbejder ud fra: eksistentiale, psykodynamiske og systemiske tilgange, og metoden ville for mig at se være nem at tilpasse til grønlandske forhold på grund af dens konkrete arbejds måde.

Børnehjemmene blev det område, hvor de første erfaringer med metoden blev gjort i Grønland, og der var en levende interesse for at afprøve spædbarnsterapien.

De første erfaringer i spædbarnsterapien blev gjort med store børn og unge mennesker, hvilket viste sig at være berigende i den forstand, de umiddelbart kommenterede, hvad de fik ud af terapien. Det blev en meget hurtig og direkte respons på de udsagn, de havde fået

Det er almindeligt, at der kommer en straks-reaktion i spædbarnsterapi, ofte kropsligt. Det kan være en lang reflekterende pause efter at udsagnene er givet, eller det kan være et blik, et mødeøjeblik, som folder sig ud i rummet. Når klienterne er spædbørn, fortæller de se4lvsagt ikke, hvad der sker, men det gør de større børn og unge undertiden
En af klienterne sagde efter terapien: "det, du siger, er meget sandt". Denne sætning kom efter den sædvanlige refleksions- eller integrationstid, og ledsaget af et klart og direkte blik. Det blev en klar bekræftelse af, at kroppen husker, og at udsagnene havde vækket en eller flere af de gamle, traumatiske erindringer, som boede i kroppen. Ved at få ord koblet til den kropslige erindring bliver erindringen tilgængelig for det mentale.

Metoden fungerede i Grønland. Den meget konkrete måde, hvor de udsagn, terapeuten har til barnet, bliver skrevet ned, så barnets daglige voksne kan huske, hvad der blev sagt, den nænsomme tilgang til smerten og princippet om at give håb er alle principper, som passer godt til forholdene her i Grønland.

Tolkning

det er et vilkår , at vi ofte må arbejde med tolk i terapierne. Det gør ikke arbejdet ringere, men det kræver mere tid, især i forberedelsesfasen. Det er vigtigt, at tolken forstår grundelementerne i spædbarnsterapiens tilgang: nænsomheden i formidlingen af en barsk sandhed, og nænsomheden i de tanker, terapeuten gør sig – ”jeg tænker, du var bange dengang, Albert”

I praksis foregår terapierne ved, at terapeuten først siger et budskab på dansk, hvorefter tolken siger det på grønlandsk. Børnene følger ofte med øjnene den, der taler, dvs. ser på terapeuten – og derefter på tolken. Noget bemærkelsesværdigt, som vi ofte har talt om, er, at det virker til, at budskabet går igennem til barnet i den danske version, også for børn, som er rent grønlandsk sprogede. De lytter intenst og reagerer direkte på budskaberne, og det bestyrker formodningen om, at det er i kontakten, mødeøjeblikket, at budskabet faktisk bæres igennem, ikke i den sprogelige formidling. (jf. Eksemplet Nuka, senere)

Det er imidlertid vigtigt, at budskaberne også bliver sagt på grønlandsk, for det er de grønlandske ord, der skaber grobund for, at barnet kan metallisere situationen på længere sigt: så barnet virkelig kan mærke, at historien er hans/hendes historie, noget, der er sket engang.

Det er desuden vigtigt for opfølgingsarbejdet, at familien eller børnehjemmet har ordene på barnets modersmål, når de skal repetere dem for barnet.

omhu med ordene

et vigtigt aspekt af tolkningen er selve oversættelsen af et budskab, der først er udformet på dansk til grønlandsk. Det er som regel ikke tilstrækkeligt at oversætte direkte, ”ord til ord”. Man bliver nødt til at tage højde for forskelligheden i de to sprogs opbygning og måde at fungere på, samt visse ord eller begrebers forskellige ”ladning” på grønlandsk og dansk. Bl.a. derfor er det så vigtigt, at tolken og terapeuten samarbejder om oversættelsen (med mindre man på forhånd er så godt samarbejdet, at man kender hinandens tankegange på et dybere plan).

Et eksempel på dette er udtrykket ”du var en stærk lille dreng”, som man umiddelbart som regel ville oversætte til ”illit nukappiaraavutit nukittuuvutit”, som ordret betyder ”du var en stræk lille dreng” – men refererende til fysisk styrke, muskelstyrke, hvilket jo ikke helt er det, der ligger i det danske udsagn. Så for at få den psykiske/følelsesmæssige side med, kan man f.eks. bruge ordet for livsvilje, og sige: ” illit nukappiaraavutit inoorussussusilik” – men andre ord kan også komme på tale. Det må man aftale i de enkelte tilfælde.

Jeg vil dog tilføje, at der synes at være lidt uenighed mellem sprog-folk og terapeuter på dette punkt, idet nogle sprogkyndige siger, at 'nukittuuvutit' godt kan dække psykisk styrke, mens terapeuterne har tendens til at mene, at det ofte ikke er det bedst dækkende ord i terapierne ... blot for yderligere at understrege kompleksiteten på dette område

Dette er blot et eksempel, der er mange andre, som kommer i spil, og som kræver, at de involverede i terapien taler sammen om, hvilket grønlandsk ord, der dækker bedst det, man ønsker at sige.

Spædbarnsterapeutisk inspiration i socialpædagogisk arbejde

Spædbarnsterapi på børnehjem

Den spædbarnsterapeutiske metode kom umiddelbart i anvendelse i terapi med anbragte børn. Mange af de anbragte børn har både relationelle traumer og episodiske traumer i deres historie. De er derfor særligt sårbare og sensitive overfor uro, uforudsigelighed og alt, hvad de ikke kender og genkender. Mange af børnene har haft en så tumultarisk start på livet, at de har udviklet et desorganiseret tilknytningsmønster, det vil sige sådan set ikke noget mønster, men en tendens til at "falde ud" i impulsivitet, ofte voldsomt. Ikke fordi de egentlig er vrede men for at holde angst og skam væk fra bevidstheden/undgå at mærke angsten og skammen, som altid er en fæl indre ledsager for disse børn.

At finde sig til rette på børnehjemmet

Der kunne være tale om nyligt anbragte børn, som ikke havde fået tilstrækkelig besked om, hvorfor de var anbragt på børnehjemmet, eller som havde så voldsomme symptomer, at de var opgivet flere andre steder forud for anbringelsen

Eksempel:

Isabella flyttede ind på børnehjemmet efter at have boet mange forskellige steder i sit korte liv.

Isabella lagde afstand til alle på børnehjemmet, og prøvede at få styr på alle de nye mennesker og fænomener, f.eks. reglerne.

Isabella havde særlig et symptom, som gjorde det vanskeligt at integrere hende på børnehjemmet: hun skreg vældig meget og højlydt. De voksne forsøgte at være der og rumme Isabella, men hun afviste for det meste deres kontakt, og var meget følsom overfor alt det nye.

De almindelige metoder til at berolige og betrygge, som børnehjemmet ellers er vant til at bruge, virkede ikke rigtig på Isabella, eller kun meget kortvarigt.

Den spædbarnsterapeutiske metode kom da ind som en måde til at prøve at berolige Isabella og informere hende om børnehjemmet - i store træk.

Samtidig gav det anledning til at fortælle Isabella, hvad de voksne vidste om hende, og om hendes nuværende situation på børnehjemmet.

Det blev også en måde, hvorpå børnehjemmet kunne sikre sig, at Isabella havde forstået, hvorfor hun var flyttet.

Et møde blev forberedt, med deltagelse af Isabella, en tryghedsperson (pædagog) en tolk (pædagog) og desuden var der en observatør (pædagog) med, som også ville blive en central person for Isabella på børnehjemmet, samt psykologen, som kendte til metoden.

Mødet foregik i børnehjemmets samtalerum, og psykologen førte ordet:

"Goddag Isabella, mit navn er ..., og jeg vil gerne fortælle dig noget vigtigt.

De voksne har fortalt, at du skriger rigtig meget her på børnehjemmet. De voksne har også lagt mærke til, at du godt kan tale.

Isabella, de voksne har hørt, at du har oplevet nogle voksne, som ikke var gode ved dig.

De voksne her vil passe på dig

De vil ikke gøre væmmelig ting med dig.

Du kan godt tale med de voksne i stedet for at skrike.

Så kan de voksne bedre forstå, hvad du gerne vil."

Det var et kort møde, og Isabella brast i gråd ved ordene "du har oplevet voksne, ikke var gode ved dig" ... efter gråden, var hun klar og nærværende i blikket. Under hele mødet holdt hun godt fast om sin bamse.

Det lille møde skabte klart en bedring af Isabellas situation. Det blev nemmere for de voksne at kontakte hende, om end symptomet ikke forsvandt.

Det er betagende at opleve spædbarnsterapiens virkning på børnene – hele stemningen i rummet præges af højtidelighed. Det er nemt at mærke, at der er sket noget vigtigt.

Gamle traumer

Metoden blev også anvendt til børn, som havde været på børnehjemmet i længere tid. Og da blev det typisk børnenes tidlige traumer, som blev fokus for arbejdet – ligesom arbejdet med deres livshistorie blev fremmet af arbejdet med spædbarnsterapien

Den almindelige erfaring er, at børnene bliver mere rolige og nærværende efter spædbarnsterapien, og det er naturligvis nødvendigt at gentage fortællingerne for at konsolidere effekten og gøre det muligt for børnene virkelig at skabe en forandring af de psykiske/neurale strukturer.

Spædbarnsterapien kan også med fordel anvendes til nyere traumer. Disse har undertiden ligheder med tidligere traumer, eller har afsæt i en virkelighed, som barnet ikke har kunnet gennemskue og som da bliver så traumatiserende, at barnet ikke har kunnet metallisere i situationen.

Store drenge

Et tilbagevendende tema af denne slags på mange børnehjem er situationen med børn, oftest lidt større drenge, som familien ikke har kunnet "styre". Det er drenge, som i forskellig form har "spillet mand i huset", når faderen var væk. De har forsøgt at styre både mor og søskende med krav, understreget med vrede, undertiden udviklet helt til det stadium, hvor drengen slår sin mor og sine søskende, hvis de ikke makker ret. Det kan både være familier, hvor faderen er kan være midlertidigt væk på arbejde i længere perioder, og det kan være, når faderen er flyttet ud af familien, og moderen er alene børnene. Disse drenge har været hårdt spændt for og taget et stort ansvar, som det dog ikke rigtig er lykkedes dem at forvalte til glæde for andre.

Adfærden tolkes undertiden som impulsivitet, fordi den kan udløses ret pludseligt. Børnene forsøger også ofte på børnehjemmet at opnå status ved at ville bestemme over andre, børn såvel som voksne. Denne adfærd medfører undertiden meningsløse magtkampe på børnehjemmet, og det kan være svært for drengene at forstå og indse, at deres bestræbelser ikke bliver værdsat. Denne problematik kan være relevant for spædbarnsterapi også – her er et eksempel, hvor terapien er udbygget med anvisninger på muligheder, drengen har

Eksempel

Udpluk fra Angajos terapi

Goddag Angajo....

Jeg har hørt, at du gerne vil bestemme over din mor, når din far er væk, og jeg har også hørt, at du kan blive meget vred på din mor, hvis ikke hun gør, som du siger.

....

Angajo, du er en kvik dreng, jeg tror, du tænker godt og hurtigt

...

på børnehjemmet er du sammen med voksne, der gør tingene anderledes end du er vant til

....

du har mulighed for at vælge mellem forskellige modeller at efterligne, når du beslutter, hvordan du vil være som voksen

...

du kan gøre som din far på nogle områder, og som andre voksne på andre områder du behøver ikke altid gøre som din far, du har lov til at elske din mor og far og samtidig være vred på dem.

Angajo, du er dygtig til at iagttage andre og finde ud af, hvad du selv vil gøre.

Det er en god styrke at have

Den kan du bruge hele livet

jeg tror, du har lært det hjemme i din familie

så jeg tænker, at selv om der er problemer i din familie

Så er der også styrke i den, siden

du er blevet sådan en kvik og stærk dreng

Angajo tog budskaberne til sig og blev langt mere afslappet i dagligdagen, og han er i dag en selvstændig og velfungerende ung mand, hvilket dog ikke kan tilskrives spædbarnsterapien alene -

Unge mødre

I Grønland har vi mange teen age mødre, som naturligvis skal have hjælp og støtte til at være mor for deres børn. Nogle får denne hjælp og støtte fra barnefaderen, nogle fra deres egne forældre eller andre familiemedlemmer, og nogle får den fra socialvæsenets forskellige tilbud til unge mødre.

I socialpædagogiske sammenhænge, hvor der arbejdes med relationen mellem forældre og børn har man haft stor gavn af spædbarnsterapien, både til børnene, og til forældrene, som jo undertiden selv er børn. Det er faktisk betagende at opleve, hvordan de unge mødre bliver i stand til at se på deres barn med milde, kærlige øjne, når de har fortalt graviditets- og fødselshistorien, og bagefter har deltaget i spædbarnsterapi med deres baby. Den særlige stemning, der som regel opstår i rummet, når terapien udfoldes, aktiverer tydeligvis de unge mødres hjertefølelser for deres barn – og sig selv. Undervejs i fortællingen af det, der er defineret som barnets historie, fortæller de jo også noget af deres egen historie, og det bliver hjerteskrærende at høre, hvad disse ganske unge piger undertiden har været igennem.

Selv i dag bliver disse unge gravide undertiden mødt med fordømmelse og bedreviddende eller nedladende holdninger, også blandt professionelle i sundheds- og socialvæsenet. Sådant en omgangsform vækker skam. Uværdig behandling af mennesker vækker skam, og en teen-age mor, som falder ind i skam over sig selv og sin situation kommer nemt til at skamme sig over sit barn, at kaste skam på barnet. Det kan komme til at påvirke den unge piges muligheder for at blive en god nok mor i den forkerte retning. Skam "æder identitet" – hvis moderen føler sig forkert og som ingenting værd, hvordan kan hun da spejle sit barns selvværd?

Mange oplever et pres i retning af at få abort, andre føler sig kritiseret, fordi de tidligere har fået fremkaldt aborter. I gamle dage var et barn en lykke, jo flere sunde og raske børn på bopladsen, des bedre fremtidsudsigter – og alle vidste, at der skal mere end et menneske til at opdrage et barn, så det ved vi jo også godt i dag. Det burde være en naturlig tanke, at de unge mødre skal have hjælp, og at det i vore dage er naturligt, at det er et samfundet, stiller hjælpen til rådighed, når de unge mødre ikke har en stærk familie i ryggen.

En af de unge mødre fortalte, at da hun lå på fødegangen med sit nyfødte barn var der ingen, der sagde til lykke til mig – "personalet sagde ellers til lykke til de andre, når de havde født, men ikke til mig"

Sådanne beretninger var med til at skærpe opmærksomheden på mødrenes egne traumer, og det viste sig, at også de unge mødre havde gavn af spædbarnsterapien. De unge mødre var i meget lille grad blevet lyttet til. De havde næsten alle en følelse af at være blevet interessante, da de blev gravide, ikke som "sig selv" – men som kommende mødre i en svær situation.

Lige såvel som alle andre har unge mødre behov for at blive set som dem, de er, med eller uden barn, og da de fik tilbudt spædbarnsterapi, reagerede de som de fleste andre: de blev bøde og milde af at blive set og mødt som det unikke menneske, de hver især er. Ligesom børnene viste mødrene sig at blive mildere og venligere overfor deres børn og andre i omgivelserne efter spædbarnsterapien.

Supervision

Under supervision af andre psykologer, kom metoden også undertiden på tale, og det skete af og til, at supervisanden og jeg lavede spædbarnsterapi sammen, således at min supervisand fungerede som tolk i terapien, og jeg som terapeut. Det blev en direkte læring for supervisanden, næsten som gamle dages mesterlære, og mange af dem blev optaget af at lære metoden også.

Eksempel

En psykolog havde en terapeutisk opgave med en mindreårig pige. Hun havde oplevet en traumatisk situation, som havde "lammet" eller "frosset" hende. Psykologen havde prøvet mange forskellige måder til at få kontakt med pigen i terapirummet, uden at det rigtig lykkedes. Psykologen havde en følelse af, at pigen faktisk gerne ville være med til at lege, men hun kunne ikke komme forbi et punkt af total tilbageholdenhed. Psykologen fortalte den bagvedliggende traumehistorie, og det var oplagt en situation at forsøge at forløse med spædbarnsterapi.

Forældrene var interesserede i at forsøge dette. De oplevede, at pigen var blevet fjern og utilnærmelig. Vi lavede sædvanlig forberedelse, og udarbejdede budskaberne til pigen. Forældrene godkendte og derefter gennemførte vi terapien med den psykolog, pigen allerede kendte, som tolk. Begge forældre var til stede som tryghedspersoner under terapien. Ved første session havde pigen modstand mod at høre budskaberne. Dette havde vi ikke forudset, så vi var uforberedte på det, og havde ikke nogen aftale med forældrene om, hvad de og vi ville gøre i sådan en situation.

Moderen var imidlertid rødsnar. Hun holdt godt og kærligt om pigen under terapien, og da vi var færdige, løb pigen ud af rummet. Vi talte med forældrene om, hvad de kunne gøre for at hjælpe deres datter. Hun kiggede ind til os, men kom ikke ind igen.

Timingen var ikke optimal for denne terapi. Det er desværre undertiden et vilkår i Grønland, at der ikke er så mange dage til rådighed, som man kunne ønske, fordi arbejdet skal laves, før vi forlader byen igen. Hvis vi havde haft mulighed for at udsætte denne session, havde vi gjort det, men her gennemførte vi, fordi pigens symptomer var så voldsomme og virkelig hæmmede hele hendes daglige liv, og fordi forældrene var så opsat på, at pigen skulle have hjælp.

I sådanne situationer er det altid et svært valg, hvor langt man kan strække metoden i en given situation uden at kompromittere den. I denne situation var moderens klarhed en stor hjælp for os til at turde gennemføre, på trods af barnets umiddelbare modvilje.

Den eneste gode undskyldning der er for at vi gennemfører terapien "til trods" er, at den spædbarnsterapeutiske metode i sin tilgang og på trods af dens

klare fokusering på barnets smerte, samtidig er nænsom og uden krav, og afslutter terapien med at give barnet håb og understrege barnets styrke, livskraft eller udholdenhed – altså påpege overfor barnet, at terapeuten respekterer barnets egen indflydelse på og kontrol i sit liv.

Efterfølgende fortalte forældrene, at deres datter var blevet sig selv igen efter terapien, en kærlig, glad og social pige.

Krisearbejde

En familie havde oplevet et voldsomt tabstraume, og som del i krisehjælpen blev det besluttet at to psykologer fra kriseteamet, den ene som terapeut og den anden som tolk ville lave spædbarnsterapi med lillebroderen i familien, Nuka på ca. 2 år.

Den traumatiske hændelse var voldsom og fatal. Nukas mor var død, og hans far var ikke til stede. Nuka blev passet af voksne, han var glad for og kendte, men hele situationen må have været ubærlig for ham, forvirrende og voldsom. Vi hørte traumehistorien og udformede budskaber til Nuka. Da vi mødtes, var Nuka rastløs. Han søgte kontakt med tolken, men ville ikke hilse på terapeuten. Han kom med legetøj og snakkede løs med tolken, som om han ville aflede hende eller os alle fra situationen.

Da vi gik i gang med terapien, sad han ved siden af sin omsorgsperson.

Eksempler fra terapien:

Goddag Nuka ...

.... du har haft en voldsom oplevelse

... din mor er død.

Det så ud til, at hun sov, men hun var død ...

Måske ved du godt, hvad der skete, ...

måske så du ... og

jeg har hørt, at du næsten ikke spiser ...

jeg tror, du savner din mor og gerne vil have hende tilbage.

det kan jeg godt forstå,

Nuka, din mor er død, hun kommer ikke tilbage.

Det er svært at forstå,

du har sagt farvel til mor ...

Du, Nuka og din mor elskede hinanden højt,

det er vigtigt, du lever, selv om din mor er død,

Så det er vigtigt, at du spiser

Budskaberne var barske, og Nuka løb lidt rundt, når det blev for meget, men han kom tilbage hver gang. Alle udsagn blev sagt både på dansk og grønlandsk, og Nukas krop reagerede med uro allerede på det danske udsagn. Hele sessionen varede omkring 10 minutter. Nuka løb frem og tilbage flere gange, og blev undervejs mere og mere interesseret i terapeuten, og bagefter var det terapeuten, som fik hans biler præsenteret, og han var nærværende i kontakten med begge, da vi sagde farvel.

Et par år senere mødte terapeuten tilfældigt Nuka og hans plejemor, og Nuka genkendte straks terapeuten. Både plejemoderen og terapeuten var overraskede, Nuka havde kun set terapeuten den ene gang under terapien, måske sammenlagt ½-1 time, hvoraf højst et kvarter var selve terapien. Noget sådant opleves umiskendeligt som en påmindelse om styrken i den spædbarnsterapeutiske metode.

Kurser og uddannelser

Både igennem arbejde med metoden på børnehjemmene, gennem supervisionsarbejde og krisearbejde spredtes kendskabet til spædbarnsterapien så småt, og stadigt flere ønskede at lære mere om metoden.

Børnehjem og andre steder bad om kurser i den spædbarnsterapeutiske metode, så der blev afholdt en del temadage på børnehjem, og kurser på, i socialforvaltninger, i psykologkreds Grønland, i Jordemoderforeningen, og desuden blev det lidt af en vane at medtage små bidder af metoden i forskellige andre sammenhænge også.

Flere gav udtryk for interesse for at lære metoden mere indgående at kende, og en uddannelse i den spædbarnsterapeutiske metode blev virkeliggjort, da daværende leder af Børne- og Familiecenteret i Nuuk, Charlotte Mørch Johansen, som også havde stiftet bekendtskab med metoden besluttede at stå bag en uddannelse i spædbarnsterapiens metode.

Uddannelsen blev etableret som del af et stort kommunalt uddannelsesprogram i Kommuneqarfik Sermersooq. Uddannelsen i den spædbarnsterapeutiske metode blev støttet af Willum Kann Rasmussen Fonden.

Inger Poulsen, Inger Thormann og Conni Gregersen var fagligt ansvarlige og undervisere på uddannelsen. I forhold til forståelse af og arbejde med sårbare, traumatiserede børn, unge og familier er vi tre teoretisk og praktisk på linie, så opgaven med at forene de forskellige tilgange var for så vidt enkel nok. Det kræver dog alligevel en del planlægningsarbejde at få det teoretiske, erfaringsbårne og praktiske til at gå op i en højere og brugbar enhed.

På denne uddannelse i den spædbarnsterapeutiske metode deltog ca. 30 professionelle, de fleste ansat i Kommuneqarfik Sermersooq, men også nogle udefra. Det var en uddannelsesgruppe med stor spredning i uddannelses-såvel som erfaringsmæssig baggrund, og ikke alle havde forudsætninger for at blive spædbarnsterapeuter efter endt uddannelse, men alle ville have god gavn af metoden i forhold til deres arbejdsopgaver. Alle arbejdede med sårbare og traumatiserede børn, unge og familier.

Denne uddannelse blev efterfulgt af yderligere to lignende uddannelser i metoden, forestået af Inger Thormann og Inger Poulsen.

Så alt i alt er spædbarnsterapiens metode temmelig godt kendt og udbredt i Grønland.